

Y Ban - I am Đàn Bà

.. Một thằng bé được mới sinh còn nguyên cả dây rốn nối với bánh rau bị bỏ vào một cái dành lót rơm treo lên nhành cây trong rừng. Thị đi kiếm mật ong nhìn thấy cái dành bèn lấy xuống.

Nhìn thấy thằng bé tím ngắt bị kiến bu đầy người, cắn thủng cả mí mắt thị hét lên rừng rợn. Tiếng hét dội vào rừng cây vọng lại thành tiếng hú thê thảm. Sau sự sợ hãi là sự đau đớn chất cùng phả ra từ bản năng làm mẹ của thị. Thị khóc vật vã. Khóc kiệt cùng. Một lát sau nước mắt thị khô kiệt. Thị cũng không hiểu sao nước mắt thị mau kiệt thế.

Thị lấy con dao phát rừng mang theo đào cái huyết nhỏ ngay dưới gốc cây treo thằng bé. Xong thị cởi chiếc áo mặc ngoài đã sờn vai bọc thằng bé lại. Thị đặt lại bánh rau lên bụng thằng bé, như cái lúc nó nằm trong bụng mẹ. Tay thị đung vào chim thằng bé. Bỗng thị giật thột. Cái chim thằng bé cứng cứng. Không tin vào cái cảm giác thoáng qua ấy, thị dùng cả 5 ngón tay phải sờ vào chim thằng bé. Cái chim còn cứng. Cái chim còn cứng thì thằng bé còn sống, thằng bé còn sống. Thị vội cởi nốt chiếc áo lót rồi ôm thằng bé sát vào ngực thị.

Một cuộc luân hồi được nén trong ngực thị. Thị cảm nhận sự ấm dần lên trên cơ thể thằng bé. Và nó đã tìm được vú thị từ lúc nào. Nó mút chùn chụt. Hai bầu vú thị còn sót lại ít sữa của đứa con thứ 3 còi cọc, nó đã hơn 2 tuổi mà thị cũng chưa lỡ cai.

Thị ôm chặt thằng bé vào ngực mang về nhà. Chồng thị tá hoả tam tinh khi nhìn thấy hình hài thằng bé. Rồi gã sầm mặt xuống vì biết chắc rằng nhà gã lại có thêm một miệng ăn nữa. Gã vừa lau bầu vừa đi đun nước sôi. Gã hò con bé lớn lên 8:

- Còn ngây ra đấy mà xem cái gì. Đi ra trạm xá, bảo bà Miêu đến cắt rốn cho em.

Con bé cười toe toét:

- Cắt rốn cho em hả bố.

Thị cũng cười. Cái nét cười làm mặt thị rạng rỡ vô cùng. Thị lựa đặt thằng bé xuống giường nệm nọt:

- Con nằm xuống đây mẹ đi tìm tã cho con nào.

Con bé lớn vừa chạy vừa hò:

- Mẹ cháu bắt được em cháu ở trên cây. Cây đẻ ra em cháu, còn nguyên cả dây rốn với bánh rau.

Khi bà Miêu chạy từ trạm xá đến nhà thị thì nhà thị đã chật ních người. Cả làng đổ xô đến xem thằng bé do cây đẻ ra. Bà Miêu rẽ đám người đến chỗ thằng bé, miệng gào to:

- Thời buổi này là thời buổi nào mà còn tin là cây đẻ ra người hử? Không chịu chăm nom dạy dỗ con cái từ tẻ rồi mới sinh ra cơ sự thế này đây.

- Nào nước sôi chưa, mang lên đây.

Bà Miêu thao tác rất thiện nghệ. Nhoáng cái thằng bé đã được cắt rốn và tắm tấp sạch sẽ. Da thằng bé đã đỏ lại, chỉ còn những nốt kiến cắn trên mắt khiến thằng bé không mở được mắt ra. Bà Miêu có vẻ khoái trí với sản phẩm của mình hôn chụt vào má thằng bé một cái rồi quay sang hỏi vợ chồng thị:

- Tính sao? Nhà rách như tổ đĩa, lại thêm miệng ăn nữa rồi lấy gì mà đổ vào mồm? Hay là để tôi bế nó ra trạm xá hỏi xem có nhà nào không có con, cho người ta.

Thị giãy lên như đĩa phải với:

- Không có đâu. Trời đã cho nhà chúng tôi rồi, thì nhà tôi phải nuôi nó chứ.

Bà Miêu lại tiếp:

- Đây là ý ả, còn ý chàng là sao? Không thuận lòng rồi thì đánh nhau.

Chồng thị nhát gừng:

- Mỗi con mỗi của thêm giàu. Nghèo của nhưng giàu con cũng được. Nhà tôi nhặt được nó thì nhà tôi nuôi.

Thằng bé được đặt tên là Đức. Bốn anh em nhà nó có tên là: Sáng, Láng, Nhân, Đức. Nó bú sữa cặn của thằng anh thứ 3 là Nhân nhưng cũng lớn vổng lên.

Thêm một khẩu ăn nhưng nhà thị không được chia thêm mẫu đất nào. Ông chủ tịch xã nói: Không nuôi được thì đem vào rừng mà trả cho cây chứ lấy đâu đất ra nữa mà chia cho nhà chị. Người để được chứ đất có để được đâu. Vợ chồng thị không vì thế mà ghét bỏ thằng bé. Có phần nó được chiều chuộng hơn vì là bé nhất.

Vợ chồng thị tay lam tay làm nổi tiếng trong làng. Trên đất đai nhà thị lúc nào cũng có cây mọc nhưng đất cằn quá không cho năng xuất cao. Thế là chỉ đủ cái bỏ mồm. Bọn trẻ thì đang tuổi lớn ăn rào rào như tắm ăn rồi. Suốt ngày cúi mặt trên đất kiếm cái ăn mà không biết thiên hạ đã thay đổi quá nhiều.

Khi thằng Đức lên 5 thì làng quê thị ở có một sự đổi thay lớn. Ấy là cái thứ đàn bà bao đời quanh quẩn xó bếp bỗng đâu được xuất ngoại đi ra nước ngoài làm ăn. Nhìn người trong làng trong xóm tiến đưa nhau đi máy bay, rồi lại đưa nhau ra bưu điện lĩnh tiền. Có tiền thì xây nhà, mua tivi. Vợ chồng thị thì thoảng cũng được mời đến ăn liên hoan. Đêm vợ chồng nằm với nhau cũng có mơ. Mơ con Sáng, con Láng được đi xuất khẩu. Thân con gái ở với cha mẹ nghèo khổ quá rồi, mơ cho con bớt khổ một chút. Còn thằng Nhân, thằng Đức thì thôi, ở lại quê cày ruộng cũng được.

“Con Sáng, con Láng con ơi”. Thị bỗng nức nở hờ con. Phận đàn bà sao khổ quá con ơi. Mẹ những mong đi làm đất khách quê người để có tiền cho các con mẹ ít nhiều. Ai ngờ mẹ lại mắc tội tà đình thế này. Ới các con ơi. Mẹ đã đập đầu mà chết nhưng thương các con đứt ruột nên không đành chết con ơi. Các con hiểu cho mẹ, mà tha tội cho mẹ nhé. Mẹ đập đầu xin các con tha tội.

Ừa, xỉ, xỉ xỉ... Tiếng la ó ầm lên trong phòng giam. Thị biết là họ đang la ó thị. Thị khóc gào lên trong đêm làm mất giấc ngủ của họ. Thị kệ thầy. Thị cứ hờ tên con ra mà khóc.

Khóc cho tan sự đau đớn chất chứa trong lòng. Sao ông trời lại đầy ải thị khốn khổ đến thế này. Nào thị có ăn ở ác độc với ai đâu. Đời thị khốn khổ từ tấm bé nên thị chẳng bao giờ mơ sự sung sướng ở đời. Nhưng cũng chẳng khi nào thị lại nghĩ rằng mình bị vướng vào vòng lao lý như thế này.

- Câm mồm, kẻ nào làm ồn thế. Câm mồm đi không thì chuyển sang biệt giam.

Thị ngừng khóc. Người vừa nói với thị là một người đàn ông trung tuổi đi cùng với nhân viên trại giam. Nhân viên trại giam ủa xỉ với người đàn ông một tràng dài rồi bỏ đi. Còn lại mình người đàn ông trung niên, vậy thị lại gần:

- Tôi là phiên dịch. Hôm trước luật sư đã nói với chị rồi mà chị không chịu hiểu à? Nay tôi nói lại với chị. Chị nên giữ sức khỏe và sự minh mẫn để mai còn ra toà. Chị cũng nên suy nghĩ xem để nói gì trước toà. Chị phải tự biện minh cho chính mình. Biết đâu đấy chị lại trắng án, được về với con. Nghe lời tôi đừng có kêu khóc nữa.

Thị nằm im để nghe ngóng chính mình. Cơ thể thị mệt rã rời nhưng đầu óc thị lại thật tỉnh táo. Ý nghĩ của thị quay trở về cái làng của thị.

Lại một đợt người ta về làng tuyển phụ nữ sang Đài Loan làm nghề giúp việc. Chồng thị bảo:

- Hay u em cứ đi tuyển xem sao. Xa cách 2 năm nhanh mà. Cái nhà dột quá rồi chẳng trụ nổi mấy mùa mưa giông nữa đâu.

- Ừ, tôi cứ thử đi tuyển xem sao. Nhưng lấy đâu ra tiền đặt cọc cho người ta.

- Thì cứ tuyển đã, rồi tính sau.

Người đàn bà hay lam hay làm, bắp chân to như cây chuối hột, bàn tay to như cái quạt nan, nước da nâu rám, hàng răng hạt na đều tăm tắp, mắt bồ câu đen láy. Ai mà không chọn người đàn bà như thế. Cái khó là ở khoản tiền đặt cọc. Nhà thị mà có khoản tiền to thế thì thị đã sửa được nhà khỏi phải đi Đài Loan. Có một người trong đoàn đi tuyển đến nhà thị ngó xem rồi đưa ra giải pháp, họ cho nhà thị vay tiền đặt cọc rồi hàng tháng thị gửi tiền về trả dần.

Buổi tiền đưa thị ngập tràn nước mắt. Bốn đứa con thị ôm thị gào khóc. Thị rút ruột ra đi.

Sang Đài Loan thị làm giúp việc cho một gia đình có người bị liệt. Người bị liệt vốn 1 năm trước là ông chủ tài hoa, giàu có, không may bị tai nạn ô tô. Đã chữa trị hết nước hết cái rồi. Nay nằm im trên giường như một cái cây sống. Nhất cử nhất động phải có người giúp. Bà chủ cũng tầm tầm tuổi thị. Cái tầm tuổi còn tràn đầy sức lực với vốn kinh nghiệm đã khá. Hai đứa con nhà chủ cũng tầm tuổi Sáng, Láng nhà thị. Nhìn thấy chúng, thị nhớ con nắc nhen thờ. Một tuần đầu thị được bà chủ huấn luyện sử dụng các thiết bị trong nhà. Thị cũng chẳng ngờ mình lại sáng dạ thế. Thị học được hết cách sử dụng các dụng cụ, thiết bị gia đình. Toàn những thứ tối tân chứ có phải thường đâu. Bà chủ còn dạy cách lau dọn nhà, cách nấu ăn. Đặc biệt là cách chăm sóc ông chủ nằm liệt giường, cách thay quần thay áo, cách lau mặt, cách cho ăn... Sau một tuần huấn luyện, thấy thị nhanh nhẹn, bà chủ có vẻ bằng lòng lắm, bèn để thị ở nhà một mình chăm sóc ông chủ.

Thời gian biểu của gia đình bà chủ thể này. Buổi sáng bọn trẻ dậy đi học vào lúc 7 giờ. Bà chủ dậy lúc 8 giờ, tắm và trang điểm đến 9 giờ thì đi làm. Thị và ông chủ được rất kín ở trong nhà. Bọn trẻ học thông thạo đến 3 giờ chiều về nhà, đưa nào về phòng đưa đấy. Bà chủ về không có ca cữ gì, khi thì 6 giờ tối, khi thì 11 giờ đêm. Thị không hiểu là trước khi thị đến làm giúp việc cho ngôi nhà này thì ông chủ được chăm sóc thế nào? Những đứa con có đến thăm bố thường xuyên không? Chứ từ khi thị đến thị thấy rằng bọn trẻ con chẳng quan tâm gì đến cha chúng đang nằm trên giường bệnh. Thị thoảng mẹ chúng thúc giục lắm thì chúng mới vào phòng cha, nắm cái tay chiếu lệ, hôn cái hôn chiếu lệ, nhìn cái nhìn chiếu lệ. Thị rất ác cảm với cái sự chiếu lệ của chúng.

Còn người vợ thì vẫn còn thương xót chồng lắm. Khi thị mới đến thì thị không phải tắm cho ông chủ. Ngày cuối tuần bà chủ tự tay tắm cho chồng, thị chỉ giúp bà chủ đưa ông chủ vào nhà tắm. Khi thị mới đến thị thấy đêm nào bà chủ cũng vào ngủ với chồng. Khi thị mới đến thị hay bắt gặp bà chủ đứng nhìn ông chủ ngủ rồi lặng lẽ khóc. Khóc rất lâu rồi đi uống rượu say mèm. Thị nhìn bà chủ thương xót vô cùng. Thị muốn an ủi bà chủ nhưng thị chả nói được mấy câu tiếng nước ngoài thành ra lại thôi.

Công việc cuốn thời gian trôi đi vèo vèo. Giờ thì thị thạo việc lắm rồi. Thị làm việc nhà chỉ trong 1 tiếng đồng hồ. Còn thời gian mênh mông đến chiều thị chả biết làm gì. Thị đi lên đi xuống, thị ngó vào phòng nọ phòng kia. Thị bật ti vi để xem hình. Cũng chỉ hết một tiếng. Thị ngáp rồi nằm ườn ra ghế đệm, tận hưởng cái sự sạch sẽ êm ái. Thị muốn ngủ cho thời gian trôi nhanh đi nhưng thị chả bao giờ ngủ ngày thành ra cũng không ngủ được. Chán, thị đi vào phòng ông chủ, là để nhìn thấy người, chứ ngày qua ngày thị với cái bóng của thị giam trong 4 bức tường.

Ông chủ mở mắt mình đăm đăm lên trần nhà. Thôi thì có người rồi, nói đi vậy. Có nói tiếng gì trên đời thì ông chủ cũng có nghe được đâu. Thị mỉm cười nhìn vào mặt ông chủ:

- Có biết gì không? Chả biết gì rồi?

- Sao mà đến cơ sự này? Mới chưa đến 40 mà suốt ngày phải nằm trên giường thế này khó chịu lắm nhẩy?

- Trước đây sao không chịu dạy con cái? Chúng ích kỷ quá, chả chịu chăm nom bố một tí. Chúng mà chịu chăm nom bố thì khéo mà khỏi bệnh chứ nhẩy.

- Nằm nhiều vậy có mỏi lưng lắm không? Tôi bóp chân bóp tay cho nhé.

- Cái khoản này thì chả có trong hợp đồng đâu nhưng thôi tôi cũng chả biết làm gì, tôi bóp chân bóp tay cho anh nhé.

Cái cách xoa bóp này thị đã được mẹ thị truyền cho từ hồi thị còn bé. Thị làm rất bài bản. Xoa bóp từ đầu trước, bấm các huyết, giặt tóc. Rồi từ xương ức toả ra các dễ xương sườn. Từ các mỗm xương đến các đầu mút ngón tay ngón chân. Thị còn lật xấp ông chủ xuống để xoa bóp lưng, bấm ngón tay vào từng đốt sống. Lại còn nhỏ bão kêu sần sật. Xong, thị lật ông chủ nằm ngửa. Thị nhìn vào mặt ông chủ xem nó có biểu hiện gì không?

- Thích không? Chả thích quá đi ấy chứ. Thích thì gật đi để bặn sau tôi còn làm cho. Vừa nói thị vừa gật gật cái đầu.

- Chán quá, mắt chẳng còn tí hồn nào thế kia. Thôi nhắm mắt ngủ đi. Thị lấy ngón tay khép mắt ông chủ lại.

Thế là thị có cách giải khuây. Ngày nào thị cũng nói chuyện và xoa bóp cho ông chủ. Thị cũng chẳng nhớ là vào lần thứ bao nhiêu thì thị bỗng nhìn ra mắt ông chủ đã có hồn. Ấy là khi thấy thị bước vào, hai con ngươi trong mắt ông chủ nó hướng về phía thị:

- A thì ra mắt cu cậu có tinh rồi. Nhận ra nhau rồi phải không? Thế để chị xoa bóp cho nhé. Hôm nay chị sẽ xoa kỹ vùng đầu. Cái đầu là quan trọng lắm đấy. Bộ chỉ huy đây. Biết đâu 2 năm chị làm ở đây thì cu cậu đứng dậy đi được đấy. Khi ấy phải thưởng to cho chị để chị xây cái nhà mái bằng nhé.

Hôm ấy cái đôi tròng mắt có tinh của ông chủ đã khiến thị vui vẻ lắm. Thị vừa xoa bóp cho ông chủ thị vừa hát. Thị chỉ thuộc mấy bài hát ru con. Thị hát được một tí thì nhớ con quá thế là nước mắt rơi tong tong lên ngực ông chủ. Một lát người ngoại đi thị lại bật cười:

- Nay không phải chị thương cu cậu đâu nhé. Chớ tưởng bở. Ấy là chị nhớ chúng quá. Con Sáng 14 tuổi rồi đấy. Khi chị về chị sẽ mua cho nó một đôi vòng tàu, làm của hồi môn cho nó đi lấy chồng. Con Láng 13 rồi, thằng Nhân lên 8, thằng Đức lên 6. Cái thằng Đức ấy chị nhặt được nó trên cây đấy. Chị thương bố cu nhà chị lắm. Chị đi thế này, bố cu nhà chị thèm chị lắm đấy. Bố cu nhà chị khỏe mạnh lắm, chỉ phải tội cứ hùng hục như trâu ấy. Có lần chị bảo rồi đây, cái chuyện tình cảm chứ có phải đi cày đâu mà bố nó cứ phải đổ mồ hôi thế. Bố cu nhà chị bảo: Cái số tôi nó vất vả, thế u nó không thấy đến ăn cơm tôi cũng đổ mồ hôi à? Thôi xong rồi. Chị xoa bóp cho cu xong chị cũng vã mồ hôi ra đây. Chị đi tắm cái đã.

Thị lật người ông chủ nằm ngửa lên, Như mọi bận thị lấy ngón tay trở khép hai mi mắt ông chủ lại. Bỗng thị giật mình: Ô cu khóc à? Cu khóc được rồi à. Khóc được là biết rồi đấy.

Buổi tối thị rất muốn khoe với bà chủ là ông chủ đã biết khóc rồi. Biết khóc rồi là có cảm giác con người rồi, không vô tri vô giác nữa. Vậy mà thị chẳng biết diễn đạt thế nào.

Thời tiết nóng nực, oi ả. Làm xong việc nhà áo thị ướt đẫm mồ hôi. Thị định bụng xoa bóp xong cho ông chủ thì mới đi tắm. Vào phòng ông chủ cái thị gặp trước tiên là đôi mắt của ông chủ như cầu xin thị điều gì.

- Vậy gì cu? Định nói gì? Nóng hả? Biết rồi. Trời nóng lắm nhưng bà chủ bảo không được nằm điều hoà nhiều, không tốt, không tốt.

- Nào, để chị xoa bóp cho nhé. Ôi giờ ơi người đầy rôm sảy thế này. Được tắm một cái là nhất đời đấy. Hay là chị bảo bà chủ không đóng bím cho cu nữa nhé. Chị sẽ vào xem cu có buồn tiểu không thì chị cho đi.

- Ôi giờ cái lưng đồ lụng thế nào. Ngứa lắm hả, để chị gãi cho. Vậy nhé. Chị cũng định tắm cho cu nhưng chị sợ bà chủ không đồng ý rồi lại trừ lương của chị. Mắng chị cũng được, chửi chị cũng được nhưng đừng trừ lương của chị. Chị sợ nhất là bị trừ lương đấy. Số tiền hai năm làm ở nhà cu trừ lãi tiền đặt cọc vay của người ta đi thì cũng chẳng còn được là bao đâu. Thế mà nhà chị ai cũng nghèo, ai chị cũng muốn cho một tí.

- Hai thằng cu nhà chị cứ đến mùa hè là người sắt rôm sảy. Chị cứ phải vò lá kinh giới với lá đào tẩm cho chúng. Tắm hai bận là khỏi sạch rôm. Hay là để chị lấy khăn ướt lau lưng cho cu nhé. Chị hiểu và thương cu lắm nhưng chị không thể làm trái lời bà chủ được.

-Nào, lau cái mặt trước này. Cái mặt này cũng khô ngoáy chứ. Chưa bị ốm chắc ối cô mê đây.

Tối đấy bà chủ về muộn nhưng thị cứ một mực chờ. Thị chờ bà chủ về để nói với bà chủ rằng ông chủ nhiều rôm sảy trên người, phải cần tắm thường xuyên chứ không thì cái sảy nó nảy cái ung, khốn đấy.

Bà chủ về, thị đã ra hiệu đủ kiểu mà bà chủ không hiểu gì cả. Thị bèn dẫn bà chủ vào trong phòng ông chủ, vạch áo ông chủ lên cho bà chủ xem. Thị quan sát thấy bà chủ không tỏ vẻ gì cả. Thật bình tĩnh bà chủ còn gỡ luôn cả bím của ông chủ tồ hô trước mặt thị. Bà chủ nhìn cái đồng búng nhùng trong bím nhăn mặt gớm giếc rồi kéo chiếc chăn mỏng phủ lên. Bà chủ ra ngoài gọi điện thoại. Lát sau người của công ty đưa thị sang Đài Loan làm việc gọi điện cho thị:

- Bà chủ nói là bà chủ muốn chị thay bím, rửa ráy, tắm táp cho ông chủ. Chị sẽ được trả thêm 50 tệ nữa. Chị có làm được không?

Nghe thấy được trả thêm tiền thị mừng ư. Thị đồng ý luôn. Và thị biết việc thị phải làm ngay là gì. Thị vào trong phòng ông chủ thay bím rửa ráy sạch sẽ cho ông chủ.

Sáng hôm sau khi cả nhà bà chủ đã đi làm hết, việc đầu tiên là thị vào phòng ông chủ:

- Cu, hôm nay chị sẽ không đóng bím cho cu nữa. Cu hợp tác với chị nhé. Cứ 3 giờ chị cho cu đi tiểu một lần. Còn đi ị? Khó nhỉ. Hay là khi nào buồn cu khóc báo cho chị một tiếng. Ồi dào chị lại buồn cười rồi, cu mà biết khóc khi buồn đái, buồn ị thì đã khôn rồi chứ chả dại thế này đâu. Thôi chị sẽ tự tìm cách vậy.

- Cu nằm đây chờ chị dọn dẹp xong nhà cửa rồi chị vào xoa bóp cho, xoa bóp xong thì mình đi tắm.

Thị vui. Thị vui lắm. Một tháng được thêm 50 tệ nữa là được hơn 100 ngàn đồng Việt Nam rồi. Còn bao nhiêu tháng nữa nhỉ. Một, hai, ba, bốn... Mình đã ở được 10 tháng rồi, còn 14 tháng nữa. Thế là được thêm hơn 1 triệu nữa. Mình sẽ mua cho các con mấy bộ quần áo đẹp.

- Xong rồi, chị dọn nhà xong rồi. Chị xoa bóp cho cu nào. À hôm nay chị vui lắm, chị hát cho cu nghe này. Chị hát bài dân ca quê chị nhé: Con cò là cò bay lả bay la. Bay từ cửa phủ bay qua là qua cánh đồng. Tình tính tang là tang tính tình. Cô mình rằng cô mình ơi rằng có nhớ là nhớ anh không. Hay không cu. Này cu biết không? Chị ít học lắm. Chả được học như người ta đâu nên chị cũng chả thuộc mấy bài hát đâu. Chị toàn thuộc bài con cò thôi. Những bài hát này ngày xưa mẹ chị hay hát nên chị nghe nhiều thành thuộc đấy. Chị lại hát bài con cò nhé: Con cò mà đi ăn đêm. Đâu phải cảnh mềm lộn cổ xuống ao. Ông ơi ông vớt tôi nao. Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng. Có xáo thì xáo nước trong. Chớ xáo nước đục đau lòng cò con.

- Xong rồi nằm chờ chị vào pha nước tắm nhé.

- Nào để chị bế cu vào nhà tắm nào.

- Thế cu ngoan lắm. Mát không? Chị kỳ cọ cho sạch sẽ nhé. Chết nỗi cái chân bé đi rồi này. May mà chị xoa bóp cho thường xuyên đấy.

- Cái lưng nằm nhiều là mỏi lắm đây chị kỳ cọ cho mềm ra này. Cái nách không kỳ sạch là hăm đây. Còn...

Kỳ đến cái chỗ “con giống con má” thì thị ngập ngừng. Mặt thị đỏ dựng lên. Thì “cu” là cái tên thị tự đặt cho ông chủ để tỏ sự thân thiết và cảm thông với hoàn cảnh của ông chủ, để công việc của thị tốt hơn mà thôi. Thị nghĩ, thị làm công việc chăm sóc người bệnh mà lại không có tình cảm thương mến người ta, thì khó mà chu đáo được. Nhưng “cu” là ông chủ, là người đàn ông thực thụ chứ đâu phải là thằng Đức mới sinh bị treo lên cây, mà thị được phép sờ nắn vào cái chỗ đấy. Người đàn ông thực thụ thì thị chỉ biết mỗi có bố cu nhà thị. Nói thực chứ, làm vợ kém một năm nữa là tròn mười lăm năm, đã có 3 mặt con với nhau mà nào thị dám sờ mó cái chỗ đó của chồng. Thì cũng nhì nhằng vậy thôi, chứ ngược chết đi được... Nhìn thì chả sao, đằng này tay phải mó vào kỳ cọ. Mà không kỳ cọ thì sao sạch sẽ được. Rồi hăm ra, lở loét tội lắm. Thôi thì... Thị giấu mặt phía sau lưng ông chủ, thò tay vào háng ông chủ kỳ. Thần hồn nát thần tính, tay thị kỳ lia lịa mà chả biết là đang kỳ chỗ nào. Thì chỗ đấy cả, sạch là được.

Thị lau khô nước trên người ông chủ, lấy máy sấy xi tóc ông chủ:

- Tắm sạch sẽ trông cu bảnh bao phết. Chịu khó nóng một tí nhé. Để đầu ướt đi ngủ là hay bị nhức đầu lắm đấy.

- Thôi được rồi, cu ngủ đi. Chị không đóng bím cho cu đâu. Thị thoảng chị sẽ vào để cho cu đi tè.

Cái ngày đầu tiên không đóng bím cho ông chủ thị chỉ cho ông chủ đi tiểu vào bô được có một lần, còn thì ông chủ cứ “ô tô ma tíc” ra quần. Thị phải tắt bật lau chùi và giặt rũ.

Cũng cái ngày đầu tiên bà chủ để cho thị tắm cho ông chủ thì tối đến bà chủ kiểm tra cơ thể ông chủ rất kỹ, xem thị tắm rửa có sạch sẽ không? Có nâng niu ông chủ nhẹ nhàng không? Bà chủ kiểm tra rất kỹ chỗ ấy. Thị đứng sau xem bà chủ kiểm tra mà giật mình đến thót: May quá, hôm nay mình đã kỳ chỗ ấy. Vì xấu hổ mà không kỳ thì lại bị trừ tiền mất. Bà chủ vỗ vào vai thị hài lòng.

- Này cu, cu ngoan rồi đấy. Mấy ngày nay không “ô tô ma tíc” ra quần lần nào. Lúc nào buồn quá mà chị chưa kịp vào thì cũng cố nhịn một tí nhé. Không có thì chị khổ hơn đấy. Chị cứ phải giặt rũ nhiều thì chị mệt, chị không xoa bóp cho cu được đâu.

- Chị biết rồi. Khi nào cu “buồn” là cái cu nó sẵn lại, chỉ sẵn một tẹo thôi, không như hai cu tí nhà chị đâu, nó sẵn tít lại cơ.

- Cu ơi, may có cu đấy không có thì chị buồn chết. Mang tiếng là đi nước ngoài mà chị có biết mặt mũi nước ngoài nó thế nào đấy. Đến nhà cu là chị ở luôn tít trong nhà. Chả bao giờ bà chủ cho chị ra khỏi nhà. Đến bước chân xuống cầu thang chị cũng chưa xuống. Chị cũng chẳng được nói chuyện với bà chủ với bọn trẻ. Hi hi, mà có bảo chị nói thì cũng chả hiểu gì nhau đâu. Ở quê chị bảo, ông nói gà bà nói vịt ấy mà. Có nghĩa là ông nói tiếng gà, bà nói tiếng vịt. Phải nói chung một tiếng mới hiểu nhau chứ. Chị nói cu

chả hiểu chị nói gì đúng không? Nhưng mà không sao, miễn là người nói có kẻ nghe. Không có cứ lắm bầm nói một mình người ta lại bảo là bị rồ.

- Cu ơi, chị nói cho cu bí mật của chị nhé. Ngày nào chị cũng đứng phơi ra ban công để hít khí trời một tí đấy. Không có thì cóm nắng mà chết đấy. Cái cây không có nắng là chết lản quay.

- Ôi, sung sướng quá. Sung sướng quá. Hôm nay chị được tặng quà. Con gái cu đấy. Chị không biết tại sao nó lại cho quà chị. Sáng nay lúc nó đi học thì chị đứng trong bếp, nó vào bếp chấp tay cúi chào chị. Nó còn nói cái gì nhưng chị không hiểu, xong nó rút từ trong cặp ra một gói quà được bao giấy hồng và buộc nơ rất đẹp đưa cho chị. Nó ra hiệu là cho chị. Chị chưa mở ra đâu. Chị chưa bao giờ được tặng quà như thế này đâu. Có, có củ khoai mớ rau thì hàng xóm cũng hay cho nhau. Con gái cu cũng tình cảm lắm đấy. Có hôm chị gặp nó cứ đứng nhìn cu ngủ rồi khóc. Chị đã nghĩ không đúng về nó lúc mới đến.

- Nào đi tắm nào. Bà chủ ngày nào cũng kiểm tra chị có tắm cho cu sạch sẽ không? Chị cẩn thận lắm phải không cu.

- Cu...

Thị giật thột khi dưới tay thị có sự khác lạ. Thị đã kịp dừng lại tiếng kêu. Chả lẽ thị lại kêu... ối gương chết. Thế có nghĩa rằng ông chủ đã có cảm giác. Cảm giác của ông chủ đã sống lại rồi. Cảm giác đã sống lại rồi thì có nghĩa là ông chủ đã sắp khỏi bệnh. Ý nghĩ thúc đẩy hành vi. Thị cẩn thận sờ vào con giống của ông chủ. Mềm, vẫn là mềm rồi. Nhưng khi nãy rõ ràng là thị thấy có cảm giác nó động đậy và cứng cứng. Thị nắm tay vào con giống và nín thở để nghe ngóng, như cái cách thầy lang bắt mạch cho con bệnh. Tích tắc tích tắc... Thị nghe rõ tiếng đập thùm thụp của trái tim thị. Và thị cũng cảm nhận thấy sự lớn dần lên của con giống.

- Cứng rồi cu ạ. cứng rồi cu ơi. Con giống của cu cứng lên rồi đấy. Tôi nay chị sẽ nói với bà chủ điều này. Cố lên cu ơi. Cu mà đứng dậy được thì chị được bà chủ thưởng to đấy. Nào thôi ngâm nước lâu rồi.

Con giống con má của mẹ ơi. Mẹ truyền sự yêu thương của mẹ qua làn da con. Con có cảm nhận được điều ấy không. Rồi khi nào lớn khôn con sẽ truyền lại sự yêu thương của mẹ cho một cô gái qua con giống này của con. Con giống con má của mẹ ơi.

Thị đã vừa lấy khăn lau vào con giống con má của ông chủ vừa hát bài hát của quê thị. Bài hát này của các bà mẹ khi tắm cho con trai và ngắm nhìn cái chim của nó.

Thị cũng không hiểu vì sao thị lại vui mừng đến vậy. Cũng chẳng phải vì thị mơ tưởng đến số tiền thưởng mà bà chủ sẽ cho thị khi ông chủ khỏi bệnh. Mà biết đâu khi ông chủ khỏi bệnh thì bà chủ sẽ không thuê thị nữa. Ở với gia đình ông bà chủ này, ngoài việc thị bị đốt trong nhà thì thị chẳng bị ngược đãi gì. Qua nhà khác rồi chẳng biết thế nào. Có lẽ vì thị thấy tội nghiệp cho ông chủ quá. Đàn ông bị ốm trông tội nghiệp lắm. Bố cu nhà thị chỉ mới hu hi sốt, bỏ cơm ăn cháo mà thị đã thấy thương lắm, chăm sóc cho thật chu đáo. Còn người đàn ông xa lạ này, không họ hàng thân thích máu mủ gì nhưng thị đã chăm sóc cho một năm nay rồi. Thế là đã được một năm rồi đấy. Một năm nay người đàn ông được thị cho ăn uống, tắm rửa, hát ru, xoa bóp, nói chuyện... thì có khác gì người thân đâu. Như thằng cu Đức, chỉ có mấy phút ôm nó vào ngực mà nó đã luôn hồi thành kiếp người, để nó thành con thị. Khi nó ốm nó đau thì nỗi lo của thị cũng không hề

khác gì ba đứa kia. Khi nó khoẻ mạnh, lúc nó cười thì thị cũng vui chẳng khác gì với ba đứa kia. Nay cái người đàn ông xa lạ kia cũng như ruột thịt của thị.

Thị đã không thể nói cái điều định nói cho bà chủ biết. Một phần vì thị chẳng biết diễn đạt thế nào, phần nữa vì thị cũng thấy xấu hổ. Cái chuyện tế nhị tế tam này.

- Chị kể cho cu nghe con gái quê chị nhé. Con gái quê chị ai cũng chân to, chân to mới bám đất. Tay cũng to, tay to để làm. Con gái quê chị chẳng có đi học cao đâu, biết đọc biết viết rồi thôi. Trồng lúa trồng khoai thì chẳng cần học nhiều làm gì. Ngày xưa con gái quê chị chẳng ai đi xa khỏi làng. Con trai cũng không đi ra khỏi làng. Khi còn chiến tranh thì có nhiều người đi ra khỏi làng. Đi bộ đội ấy mà. Có người không phải đi bộ đội cũng xung phong vì thích đi khỏi làng. Đi nhiều lắm nhưng về ít thôi. Họ hy sinh. Có bà mẹ Gái ở đầu làng có chồng và 5 con trai đi bộ đội cả. Họ hy sinh tất mẹ Gái ở một mình cô quạnh. Mẹ được cả làng đùm bọc. Nhà có bát canh ngon cũng mang biếu mẹ. Khi đất nước hoà bình mẹ Gái được nhà nước phong tặng mẹ anh hùng, được nhà nước xây nhà cho. Có nhiều người đến thăm mẹ lắm. Mẹ còn được lên cả tivi. Mỗi lần lên tivi thì ngực mẹ đeo những cái lấp lánh. Người làng bảo là vàng đấy. Người làng cũng không hay đến nhà mẹ như xưa. Làng chị người ta cũng khá tính lắm. Người ta hay bảo thấy người sang bắt quàng làm họ. Nhưng cái chính là người ta ngại những cái lấp lánh trên ngực mẹ. Người ta bảo vàng thì phải tránh xa ra. Rồi mẹ Gái chết. Trên ngực mẹ người ta vẫn đeo những cái lấp lánh. Bỗng một hôm mộ của mẹ bị đào lên. Chuyện động giời. Ở làng chị từ xưa xưa không bao giờ có chuyện động giời như vậy. Lâu sau người ta bắt được một tên bán vàng giả. Hỏi cung hắn khai hắn đã đào trộm mộ mẹ Gái để lấy những cái lấp lánh trên ngực mẹ mà hắn tưởng là vàng. Những người bắt hắn cả cười chê hắn ngu dốt quá, không biết thế nào là huân chương thế nào là vàng. Hắn bị bỏ tù mấy năm vì tội ngu dốt đó. À, con gái làng chị cũng có người phải bán xới đấy. Mẹ chị bảo không được dùng từ ra đi, cái ngữ đấy phải dùng từ bán xới, cái giống đàn bà đi hoang. Cái chị đấy hơn chị một tuổi, xinh gái lắm. Chồng chị ấy chết mấy năm rồi mà bỗng dưng lại có chửa đẻ ra thằng cu rất đẹp. Cả làng dè bĩu, chửi bóng chửi gió, thấy mặt chị ấy đâu là gọi con chó hoang. Chị ấy cắn răng chịu đựng chờ người đàn ông của chị ấy nhận vợ nhận con nhưng người đàn ông ấy đã không dám nhận, thế là chị ấy phải bế con đi khỏi làng. Chị ấy cũng gan dạ lắm, chứ mà chị thì có lẽ chị cắn lưỡi mà chết mất.

- Cu, ánh mắt cu nhìn chị sao thế? Cu muốn nói gì với chị à? Hay là cu buồn tiều.

Thị lấy bô hứng vào nhưng con giống con má nó không tiều. Nó cất cao đầu gật gù. Thị nhìn đăm đăm vào nó như bị thôi miên. Nó đã lớn bỗng lên mập mập như củ dong giềng. Người thị bỗng nóng bừng. Thị thấy máu trong người thị chảy rào rào. Thị lại thấy hai cái tý thị co tròn lại, phía cửa mình nước đang ào ra. Thị bỏ chạy ra khỏi phòng. Thị ngồi xuống ghế và thấy da mặt mình tê bần.

- Cu, cu tiều đi. Được rồi. Hôm nay ngoan. Cu đừng trêu chị nhé. Cu làm chị tủi thân lắm đấy. Chị cũng là con người, cũng khao khát nhớ nhung. Hồi chị ở nhà thì thoảng có cán bộ phụ nữ huyện về nói chuyện. Họ bảo con người khác con vật là phải có lý trí. Có lý trí thì sẽ chiến thắng dục vọng. Ban đầu chị cũng tin nhưng sau thì chị chẳng tin. Chị đẻ 3 con rồi, không muốn đẻ nữa. Chị với chồng chị có lý trí rất cao là không đẻ nữa thì không được chửa nữa. Thế mà chị vẫn bị chửa. Chửa rồi thì phải đi kế hoạch tội lắm. Chị với chồng chị không chiến thắng được dục vọng. Giờ cu cứ trêu chị thế là không được đâu đấy.

Thị nghĩ hay là lại đóng bím vào cho ông chủ. Chứ cái cách con giống con má của ông chủ nó cứ cất cao đầu thế kia thì thị không thể chịu đựng được. Thị cũng chả hiểu sao, cứ thấy thị là nó lại cất cao đầu. Ừ thì thị cũng biết là ông chủ đang dần khỏi bệnh. Ông chủ đã có cảm giác ở một số bộ phận. Nhưng sao lại không ở các bộ phận khác mà lại ở cái bộ phận nhạy cảm này cơ chứ. Nó làm cho thị rất khó làm việc. Như hôm trước ấy, khi tắm cho ông chủ, lúc chị kỳ cọ đến cái chỗ nhạy cảm đó, nó cứ phồng to nên rồi cứng nhắc. Thị đã đỏ mặt tía tai chạy ra khỏi nhà tắm. Nhưng đến khi quay lại để tắm tiếp cho ông chủ thì thị đã không cưỡng được cảm xúc của chính thị, khiến thị cứ nắm chặt tay vào cái con giống con má. Cái chết nữa là đêm ngủ thì thị lại mộng mị. Thị nằm mộng có một người đàn ông hôn thị khiến cho cảm xúc thêm khát của thị đang ngủ im bật dậy. Thị nhớ rõ mồn một giấc mơ tối qua là thị đã nắm chặt lấy con giống con má để đưa nó vào người thị mà không được. Thị tỉnh giấc trong ngất ngây của sự khát thêm.

Hay là đóng lại bím cho ông chủ? Từ lâu rồi bà chủ đã không còn phải mua bím cho ông chủ nhưng vẫn còn một bịch chưa dùng đến. Đóng bím thì dễ thôi. Thị đã quá quen với thao tác này rồi. Chỉ có điều khi bà chủ hỏi tại sao thì biết nói thế nào. Còn... cái chính là thị thương ông chủ. Đã tháo bỏ được sự khó chịu bấy nay, giờ lại đeo vào thì khổ quá. À, thị đã có cách. Thị sẽ không xoa bóp cho nữa, có nghĩa là thị sẽ ít tiếp xúc thôi.

Thời gian quả là dài với thị. Bây giờ đã là thu rồi. Việc tắm rửa cho ông chủ cũng không phải ngày nào cũng cần. Lại nhờ có thị huấn luyện nên ông chủ đã đi tiểu đi tiện chủ động. Thành ra thị rồi việc. Mà cái sự rồi việc bây giờ nó khác cái lúc thị mới đến, là chỉ nhớ chồng nhớ con rồi khóc. Cái sự rồi việc bây giờ nó lại làm thị nghĩ đến một cái. Một cái, nó đã như nỗi ám ảnh thị. Nó ám ảnh thị ghê gớm. Nó đẩy cảm giác của thị thành sự thèm khát. Thị thèm khát. Thời gian như kẻ đồng lõa với thị. Nó hối thúc thị.

Thị mộng mị đi vào phòng ông chủ. Cái ánh mắt của ông chủ như thúc vào tim thị. Cái ánh mắt mừng rỡ. Thị nhìn sâu vào cái ánh mắt mừng rỡ đấy rồi thị trút bỏ áo quần của thị. Thị lật chiếc khăn mỏng đắp trên người ông chủ. Con giống con má đang cất cao đầu chờ thị. Như giấc mơ đêm hôm nào thị cần lấy nó đưa vào cơ thể thị. Thị đã không phải thức giấc trong sự thèm khát cháy bỏng nữa. Thị đã thỏa mãn.

Thị không mộng mị nữa. Thị sợ hãi tột cùng. Thị vội vàng xả nước vào bồn. Thị mang ông chủ vào tắm rửa sạch sẽ, rồi thị cũng tắm rửa. Thị xả nước và xát rất nhiều xà phòng vào thân thị. Thị kỳ cọ thật mạnh. Thị muốn lột da thị. Xong xuôi thị nhìn đồng hồ. Còn phải 4 giờ nữa thì bọn trẻ mới về và bà chủ thì 6 tiếng nữa. Thị suy nghĩ về việc thị vừa làm. Đồi bại, thị rửa mình. Sao lại tệ hại đến vậy, cái thứ đàn bà xấu xa. Thị cũng chỉ biết rửa mình đến thế thôi. Thị ân hận vì mình đã làm cái việc xấu xa ấy, thị khóc. Thị khóc nhiều lắm. Khóc mụ mị cả người. Khóc đến muốn chết thì thị sợ. Thị sợ phải chết nơi đất khách quê người. Thị sợ chết thì không ai mang tiền về cho chồng thị xây nhà và các con thị không có ai chăm sóc. Thế là thị ngưng khóc nhưng tim thị vẫn đau rần rạt. Thị muốn nói, thị muốn được chia sẻ, thị muốn thanh minh. Ở cái đất này thì có ai nghe thị nói đây, và người ta có nghe thì người ta có hiểu nổi thị nói gì không? Thị đã là người cầm suốt từ khi đặt chân đến đất này. Chỉ có một người thị có thể chút bỏ những tâm sự. Người đấy có nghe được thị nói gì không, thị không cần biết. Thị cần phải nói với người ấy để trút bỏ nỗi lòng.

Ông chủ đang thức, ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Thấy thị bước vào bèn hướng ánh mắt về phía thị. Lại cái ánh mắt mừng rỡ. Thị nhìn vào mắt ông chủ. Và chị đã nhận thấy mắt ông chủ trong veo như mắt trẻ con. Sao cái sự hơn hờ kia nó lại giống cái ánh mắt của thằng Đức khi nó vén áo thị lên để bú thị. Trời ơi, sao mà nó giống vậy. Thị bật khóc nức nở. Thị úp mặt vào ngực ông chủ khóc ồ ồ: Cu ơi, chị có tội với cu quá. Chị còn mặt

mũi nào mà nhìn các con chị, nhìn chồng chị nữa đây. Chị không muốn sống nữa, nhưng chị cũng không thể chết. Chị cũng không thể biết được tại sao chị lại hành động như thế. Cu có hiểu được cho chị không? Chị cũng là con người mà. Chị sợ bà chủ biết lắm. Bà chủ mà biết thì bà đuổi chị, không trả chị tiền nữa thì chị chết mất. Chị chỉ còn mấy tháng nữa là được về nhà rồi.

Cu ơi cu đừng khinh chị nhé. Chị đến nhà cu làm việc đã gần 20 tháng, là gần 600 ngày, chị chỉ có cu là bầu bạn. Vui sướng, buồn đau chị chỉ biết thổ lộ cho cu. Chị nói cười cũng là cho cu. Nếu không có cu chị không biết là chị sẽ như thế nào. Chị biết cu đang dần khỏi bệnh rồi đấy. Cứ yêu thương chăm sóc cu như chị đã yêu thương chăm sóc cu thì chỉ ít lâu nữa là cu sẽ khỏi bệnh thôi. Khi nào chị sắp về chị sẽ nói với trung tâm để họ nói lại với bà chủ.

- Cu ơi, cu tha lỗi cho chị nhé, chị lại phải đóng bĩm lại cho cu thôi, chứ cu cứ trêu chị thế thì chị lại khổ mất. Chị...

Đột nhiên thị ắng tạnh. Có cái gì đang bò trên tóc thị. Thị lặng im để nghe ngóng. Cái gì đang bò trên tóc thị. Cái gì? Thị đưa tay lên tóc để tóm con gì đang bò trên tóc thị. Thị đụng vào một bàn tay. Bàn tay đang ngo nguậy trên tóc thị. Thị nắm chặt lấy bàn tay đó rồi ngừng đầu reo lên:

- Ôi, tay cu à? Tay cu cử động được rồi à? Đấy chị biết ngay mà, cu sẽ khỏi bệnh. Cu khỏi bệnh rồi. Tay cu cử động được rồi mà. Hay quá. Cu giỏi quá. Để chị thơm cu một cái nào.

Thị áp mặt thơm vào má ông chủ. Ông chủ đã cảm nhận được cái hôn của thị, người ông chủ run lên. Và điều kỳ diệu hơn tay ông chủ đã nắm được tay thị.

- Ô, cu nắm được tay chị đấy à? Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá. Thế thì chị thơm cu một cái nữa nào. Sao thế? Sao cu khóc. Nước mắt ướt cả má chị này. Để chị lau nước mắt cho nhé. À, cu cảm động đấy mà. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi nhé. Quê chị toàn những người như chị thôi. Nhất mực vì chồng con nhưng cũng biết thương người. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi. Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá.

Thị đâu biết rằng sấm sét đổ xuống đầu thị. Cái máy nhỏ, có cái lỗ nhỏ mà mấy hôm trước bà chủ gắn trên tường phía đầu giường của ông chủ, mà thị cứ tưởng là cái máy xua muỗi cho ông chủ, thì ra là một cái cam ra. Nó đã ghi lại trung thực nhất cử nhất động của thị mà thị đâu có biết. Nửa đêm hôm đấy thị đã bị bà chủ túm tóc lôi dậy. Bà chủ vừa khóc vừa hét lên be be và đấm đá thị túi bụi. Đến mờ sáng thì thị bị công an đến giải đi.

Thị bị nhốt vào trại giam mà không hiểu mình đã mắc tội gì? Cho đến một tuần sau có người của công ty đến nói cho thị biết thị đã phạm tội quấy rối tình dục ông chủ. Thị sẽ bị ra toà và có thể bị tù giam đến 5 năm. Thị đã ngất xỉu khi nghe tội danh của mình. Sau đó thì thị đã tìm cách tự tử. Bị canh nghiêm ngặt nên thị đã tự tử không thành. Rồi thị bình tĩnh lại để nghĩ. Thị không thể chết một cách oan uổng như vậy. Nhất là sau khi được một luật sư đến gặp, nói sẽ bào chữa cho thị. Ông luật sư còn nói, chính thị sẽ phải tự bào chữa cho chính thị. Đó là cách tốt nhất.

Ngày mai thị sẽ phải ra toà. Thị đang nghĩ rất nung nấu cách bào chữa cho mình. Thị đã sắp xếp cuộc đời thị thành một câu chuyện có đầu có cuối một cách dễ hiểu. Còn cái làm thị suy nghĩ và cân nhắc là thị có nên yêu cầu gia chủ đưa cuốn băng kia ra không?

Nếu đưa cuốn băng đó ra công khai thì hình ảnh thị trần truồng ngồi lên trên ông chủ sẽ bị phơi bày trước thiên hạ. Điều đó thật là khủng khiếp. Nhưng nếu cuốn băng đó được đưa ra thì thiên hạ cũng sẽ thấy được sự yêu thương của thị đã làm cho ông chủ đang dần khỏi bệnh. Thiên hạ sẽ thấy được bàn tay ông chủ vuốt tóc thị, nắm tay thị và những giọt nước mắt của ông chủ như thế nào? Một căn bệnh mà y học đã phải bó tay, vậy mà thị lại làm được. Những giải thưởng cao quý của nhân loại đã được trao cho những người tìm ra cách chữa các bệnh hiểm nghèo là gì? Không, thị không cần giải thưởng cao quý đó. Thị chỉ muốn về với chồng với con. Thị chỉ muốn dừng trừ tiền công lao động mà thị tích góp được. Thị chỉ muốn thiên hạ hiểu cho được những nỗi thống khổ của những người đàn bà nghèo phải rời bỏ quê hương đi làm ăn. Thị chỉ muốn thiên hạ hiểu cho những nỗi thống khổ của đàn bà. Thị chỉ muốn thiên hạ nhận ra sự tốt đẹp của đàn bà để tha thứ lỗi lầm cho họ.

Thị sẽ làm tất cả những điều thị nghĩ. Thị sẽ yêu cầu gia chủ mang cuốn băng ra toà. Thị biết nếu như vậy thì một lần nữa thị đã mang trọng tội với chồng và hai con gái thị. Lời nói đã rất khủng khiếp rồi, giờ lại là hình ảnh trực diện thế này. Thị đã hiểu được một điều, thế giới mệnh mông nhưng có một thứ xuyên suốt truyền đi nhanh lắm. Cái thứ xuyên suốt đó là cái gì thì thị không biết được. Cái làng quê của thị cũng không thể nằm ngoài cái sự xuyên suốt đó. Nhất là cái làng quê nghèo của thị vẫn có những phụ nữ đi ra nước ngoài làm ăn như thị.

Thị lại còn nghĩ được những điều to tát chứ. Trên thế giới mệnh mông có nhiều làng quê của các dân tộc khác cũng ra nước ngoài làm ăn như thị. Họ là những phụ nữ nghèo. Thị muốn nói thật to trước toà một câu nói mà mọi người đều có thể hiểu. Thị cố nhớ lại cái câu tiếng Anh cô giáo đã dạy cho thị trước khi ra nước ngoài: I am: Tôi là. I am: Tôi là. I am đàn bà. Đúng rồi I am Đàn bà, thị sẽ nói câu đó thật to trước toà.

Rất thanh thản thị thiếp đi.

8/3/2006